

Isidoro Lozano. 1858

Sant Pau és sorprès per Neró en el moment de convertir sabina Popea

Oli sobre tela

1,78 × 3,01 m

Antic Deganat de la Facultat de Filologia

Dipòsit del Museu del Prado, núm. P-6420

Els últims anys de la vida de sant Pau van transcórrer a la ciutat de Roma, on va ser condemnat a mort per Neró vers l'any 67. Tot i que no ho corroboren els Evangelis, una llegenda conta que Pau va arribar a predicar a la mateixa cort imperial romana, i fins i tot va aconseguir convertir la mateixa esposa de l'emperador, sabina Popea, gosadia que va desencadenar la ira de Neró i el tràgic final del sant.

L'autor d'aquesta obra, Isidoro Lozano, va ser un pintor format a la Reial Acadèmia de San Fernando i guardonat amb el Premi de Roma el 1852, lloc on va completar la seva formació. Novament a Espanya, va encarar la seva carrera cap a la temàtica d'història, en la qual va obtenir un cert èxit; amb aquesta obra, per exemple, va obtenir el 1858 la segona medalla en l'*Exposición Nacional de Bellas Artes* de Madrid, certamen en què va participar habitualment i en el qual va aconseguir altres distincions, com ara la segona medalla el 1856 pel tema *La Cava saliendo del baño*, i la tercera medalla el 1862 per *Mariana Pineda se despide de las beatas de Santa María Egipciaca*.

En primer terme veiem els personatges principals: sant Pau, dempeus, expressant-se amb tota eloqüència, assenyalant el cel per indicar-nos el tema de la seva oratòria, i alhora la mateixa Popea, asseguda i meditativa, per mostrar-nos els efectes dels seus mots en l'emperadriu. Al fons, dos personatges més: l'emperador Neró, amb la seva mà al pit per exclamar la seva sorpresa, i un personatge anònim, segurament el cortesà o criat que l'ha avisat.

La diferent importància dels dos grups de personatges està marcada pel tractament també molt diferent de la llum i de l'espai. El primer terme està ben dibuixat, amb una aplicació molt acurada de la perspectiva, ben visible al paviment, i un treball molt detallat en el drapejat i el mobiliari. El terme mitjà, en canvi, el veiem en penombra i tant els elements arquitectònics com les mateixes figures són totalment desdibuixats, i hi perden força i corporeïtat; també tenim aquesta sensació en contemplar el pla del fons, que, tot i quedar ben il·luminat, dóna la sensació, juntament amb el pla mitjà, d'un tapís situat darrere els personatges principals. Aquesta resolució poc reeixida de l'espai queda compensada pel caràcter força arqueologista dels accessoris i del mobiliari, com el trespeus de l'esquerra o la taula de la dreta.

(JMP)